

Arrest

nr. 106 436 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 januari 2010, in functie van zijn activiteiten als zelfstandige in België, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 10 februari 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ontving op 25 april 2012 informatie van het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen (hierna: het RSVZ) waaruit bleek dat verzoeker slechts van 18 mei 2009 tot 14 december 2009 als zelfstandige was aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 april 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 31 augustus 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [Y.V.D.], Nationaliteit :Bulgarije, [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 20.01.2010 , en verkreeg de bijlage 8 op 20.01.2010, gevolgd door de E-kaart op 10.02.2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit administratief onderzoek (telefonisch contact met de RSVZ) is gebleken dat betrokkene reeds van voor zijn aanvraag van dd. 20.01.2010 niet meer was aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds (van 18.05.2009 tot 14.12.2009 aangesloten). Betrokkene heeft dus nooit voldaan aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980). Deze misleiding van de Belgische autoriteiten was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Betrokkene heeft zich kennelijk bij gebrek aan economische activiteit of bestaansmiddelen moeten wenden tot het OCMW om te voorzien in zijn levensonderhoud. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar gezien deze ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en dit al sinds 01.08.2012, vormt hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet dus, gezien zijn leefloon, niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden (art 40, §4 - wet 15.12.1980), een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel (art 42bis §1 - wet 15.12.1980), en het ver[b]lijfsrecht bekwaam op frauduleuze wijze (art 42 septies -wet 15.12.1980), wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing vermeld[t] het volgende:

"Betrokkene heeft nooit voldaan aan de verblijf woorden als zelfstandige (art. 40§4,1° Vw) .

...

Betrokkene vormt een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandstelsel van het Rijk"

1./

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

*Een loutere verwijzi[n]g naar uitgebrachte adviezen [z]al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd.
(cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht', Kluwer, Mechelen 2002, 57) .*

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

Verzoeker stelt enkel vast dat hij gedurende verschillende maanden een zelfstandige activiteit uitgeoefend heeft (met alle bijbehorende inschrijvingen) en alle stukken hieromtrent tijdig heeft overgemaakt aan verweerster (stukken 2-4).

Dit wordt bovendien door verweerster erkend in de bestreden beslissing !

Het is aldus helemaal niet duidelijk waarom verweerster thans plots stelt dat verzoeker nooit enige zelfstandige activiteit zou uitgeoefend hebben en nooit aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige zou hebben voldaan (terwijl alle documenten die dit bewijzen voorhanden zijn)(stukken 2-4)

Aangezien verzoeker thans tewerkgesteld is als arbeider is hem ook helemaal niet duidelijk waarom verwerende partij thans beweert dat hij een "onredelijke belasting voor het sociaal bijstands[s]telsel" zou vormen!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

In casu bestaat immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie om een zodanig onverwachte [...] ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoeker werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerminst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008, RvV, nr. 17.062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerder de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

3.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat aangezien verweerder door het RSVZ op de hoogte werd gesteld van het feit dat verzoeker slechts tot 14 december 2009 was aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds en verzoeker langdurig een beroep deed op steunverlening door het OCMW verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder geen reden of nieuwe informatie had om zijn verblijfsituatie te herbekijken.

Tevens moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder verkeerd oordeelde dat hij na 14 december 2009 niet meer was aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds en dus reeds vanaf zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden nooit voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige. Verzoeker maakt door stukken inzake een aandelenoverdracht aan te brengen en door een attest voor te leggen waaruit blijkt dat hij zijn sociale bijdragen betaalde “pour 2009/2 en 2009/4” niet aan dat hij op 20 januari 2010 – de dag waarop hij een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende – nog sociale bijdragen betaalde en als zelfstandige actief was en dat verweerder standpunt nam dat hij misleidende informatie heeft verstrekt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht incorrect is. Het feit dat verzoeker vooraleer hij een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende als zelfstandige actief was laat namelijk niet toe te concluderen dat hij nog bedrijvig was als zelfstandige op het ogenblik van deze aanvraag zelf.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder in casu geen toepassing kon maken van de door artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geboden mogelijkheid om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht.

Verweerder heeft alvorens het verblijfsrecht dat verzoeker verwierf op basis van zijn voorgehouden zelfstandige activiteiten te beëindigen nog onderzocht of verzoeker niet op een andere grond een verder verblijfsrecht kon laten gelden. Hij heeft hierbij vastgesteld dat verzoeker gedurende verscheidene maanden een leefloon ontving. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker vanaf 1 augustus “2012” een leefloon ontvangt, doch dit is duidelijk een materiële vergissing aangezien de bestreden beslissing zelf op 25 april 2012 is genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven duidelijk dat verzoeker sedert 1 augustus “2010” onafgebroken financiële steun kreeg via het OCMW.

De vaststelling dat verzoeker achttien opeenvolgende maanden gesteund werd door het OCMW laat niet toe om, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, te besluiten dat verzoeker “*dus eigenlijk moet beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen*”. Een dergelijke vaststelling kan slechts leiden tot de conclusie dat verzoeker geen eigen bestaansmiddelen heeft. Deze incorrecte redenering van verweerder kan op zich evenwel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verweerder heeft immers terecht aangegeven dat verzoeker hoe dan ook een kennelijk onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en deze overweging volstaat om het standpunt dat verzoeker niet op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden te onderbouwen.

Voorts moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het feit dat verzoeker nadat de bestreden beslissing was genomen – en meer specifiek op 1 juni 2012 – een arbeidskaart zou krijgen die hem toeliet te werken en een inkomen te verwerven in het kader van een werkervaringsproject.

Er moet dan ook worden besloten dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Verzoeker betoogt dat hem nooit iets werd gevraagd omtrent zijn documenten of zijn verblijfsstatuut, doch toont met deze mededeling niet aan dat een van de door hem aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur werd geschonden. Wanneer een bestuur over de nodige inlichtingen beschikt om een beslissing te nemen dient het immers geen bijkomende vraag om inlichtingen aan een rechtsonderhorige te stellen.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker te duiden dat indien verweerder hem had gecontacteerd hij hem op de hoogte had kunnen stellen van zijn tewerkstelling sedert 23 april 2012 moet worden opgemerkt dat verzoeker pas op 1 juni 2012 een arbeidskaart ontving waarop is vermeld dat er een toelating om te werken “*vanaf 8 mei 2012*” wordt gegeven. Indien verweerder op 25 april 2012 op de hoogte zou zijn geweest van verzoekers tewerkstelling sedert 23 april 2012 dan had hij slechts kunnen vaststellen dat het om een op dat ogenblik niet-toegelaten tewerkstelling ging waarop verzoeker zich toen niet kon beroepen om enig recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker een Bulgaars onderdaan is en, gelet op de bepalingen in de bijlage VI van het Verdrag tussen het Koninkrijk België, de Tsjechische Republiek, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, de Republiek Estland, de Helleense Republiek, het Koninkrijk Spanje, de Franse Republiek, Ierland, de Italiaanse Republiek, de Republiek Cyprus, de Republiek Letland, de Republiek Litouwen, het Groothertogdom Luxemburg, de Republiek Hongarije, de Republiek Malta, het Koninkrijk der Nederlanden, de Republiek Oostenrijk, de Republiek Polen, de Portugese Republiek, de Republiek Slovenië, de Slowaakse Republiek, de Republiek Finland, het Koninkrijk Zweden, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (Lidstaten van de Europese Unie) en de Republiek Bulgarije en Roemenië, betreffende de toetreding van de Republiek Bulgarije en Roemenië tot de Europese Unie, het Protocol, de Akte en de Slotakte, gedaan te Luxemburg op 25 april 2005, goedgekeurd bij de wet van 2 juni 2006 en het artikel 38sexies van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, bijgevolg tot 31 december 2013, niet kan genieten van een recht op verblijf als werknemer, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zonder te beschikken over een arbeidskaart.

De verplichting om over een arbeidskaart te beschikken wordt ook duidelijk gesteld in artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat als volgt luidt:

“De bepalingen van hoofdstuk I van titel II zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen evenals op hun familieleden met als enige uitzondering dat het document dat de Bulgaarse of Roemeense werknemer overeenkomstig artikel 50, § 2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij in het bezit is van een arbeidskaart B zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.”

Zonder arbeidskaart kon verzoeker bijgevolg op 25 april 2012 niet worden beschouwd als een werknemer in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en er is de Raad ook geen regel bekend die bepaalt dat verweerder rekening moet houden met inkomsten uit een niet-toegelaten tewerkstelling bij de beoordeling of een vreemdeling beschikt over voldoende eigen bestaansmiddelen. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn stelling dat verweerder hem nog had dienen te contacteren alvorens op 25 april 2012 een beslissing te nemen.

Verweerder heeft toepassing gemaakt van wetbepalingen die verzoeker bekend waren of dienden te zijn en er blijkt niet dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, dat hij zou hebben gehandeld in strijd met toezeggingen die aan verzoeker werden gedaan of dat hij *“gerechtvaardigde”* verwachtingen niet zou hebben gehonoreerd.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een formele voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoeker grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu vaststaat dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing reeds tewerkgesteld was als arbeider en arbeidskaart heeft gekregen op grond van zijn arbeidscontract, zodat hij thans rechtmatig in België verblijft (stukken 5-7d).

Verzoeker vormt derhalve op geen enkele wijze “een onredelijke belasting voor het sociale bijstands[s]telsel van het Rijk”!

Bovendien had verzoeker, bij zijn aanvraag tot verblijf als zelfstandige, alle gevraagde documenten (tijdig) ingediend [...], zodat hij recht had op het ontvangen van een E-kaart.

Van verzoeker werd door verwerende partij niets meer vereist.

Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut.

Hoewel verzoeker aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten als zelfstandige en hij bovendien reeds tewerkgesteld was als arbeider bij het nemen van de bestreden beslissing, riskeert hij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweerder, uitgewezen te worden. Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, heeft de administratie ernstig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoeker schade berokkend.

Verzoeker verwijst hieromtrent o.m. naar de volgende rechtspraak :

Wanneer verwerende partij wenst over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht, dan heeft dit zeer ernstige gevolgen voor verzoeker. In een dergelijk geval moet de rechtsonderhorige minstens de kans krijgen om een verweer te voeren tegen de argumenten die hem ten laste worden gelegd. Hierdoor dient hij niet noodzakelijk te worden gehoord, doch dient hij in het kader van een zorgvuldig onderzoek minstens te worden aangeschreven teneinde stukken voor te leggen ten bewijze van het tegendeel.

Dit is hier niet gebeurd. In casu blijkt uit de stukken die verzoeker nu bij zijn verzoekschrift aanbrengt dat hij wel over stukken beschikte die mogelijks een ander licht op de zaak zouden kunnen werpen.

Met zijn betoog heeft verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. (cf. RvV arrest nr. 86 147 dd. 22.08.2012, onuitg)."

3.2.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat hij "volkomen in orde was". Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet immers worden herhaald dat verzoeker met zijn uiteenzetting het onderbouwde standpunt van verweerder niet weerlegt dat hij slechts door het misleiden van de overheid een verblijfsrecht verkreeg als zelfstandige en dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds verscheidene maanden een leefloon ontving en bijgevolg een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormde. Hij toont ook niet aan dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen beschikte over een arbeidskaart die hem toeliet op dat ogenblik reeds een bezoldigde activiteit uit te oefenen.

De Raad stelt daarnaast vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder, door contactname met andere overheidsdiensten en het verifiëren van gegevens in gegevensbestanden, op een zorgvuldige wijze de nodige inlichtingen heeft vergaard die nodig waren om de bestreden beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Verzoeker toont voorts niet aan dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Daar verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen in staat was om aan te tonen dat de vaststellingen waarop verweerder de bestreden beslissing baseerde incorrect zijn blijkt verder niet dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder heeft nagelaten hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing te contacteren en te confronteren met deze vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK